

Μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ τριζονιοῦ σου, μὲ τὴ χαδιά-
ρική αὖρα σου μῆκαμες πολλὰς φορὰς νὰ ξεχάσω κὼς
ἢ ψυχὴ μου εἶναι ἀλυσσοδεμένη στὸ ἄθλιο κουφάρι
μου. Μῆκανες πολλὰς φορὰς νὰ ξεχάσω τὶς κακομοι-
ριὰς πού μιά ἀόρατη δύναμη, μιὰ δύναμη κακὴ, σώ-
ριασε στὴ ράχη τὴν ἀνθρώπινη κ' ἔκανε τὸν ἄν-
θρωπο νὰ μὴ μπορεῖ νὰ δῇ ὕψηλά παρὰ μόνο στὴ
λάσπη νὰ κυλιέται.

Περασμένα, σβησμένα . . . Γιατί νὰ μὴν εἶστε
παρόντα, Γιατί νὰ μὴν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σᾶς κρα-
τήσω γιὰ πάντα κοντά μου, πολὺ κοντά μου, κοντά
στὴν καρδιά καὶ στὸ πνέμα μου ; . .

Τοῦ κάκου ! . . . ἢ φωνὴ μου πνίχτηκε σὲ ἀνα-
στεναγμὸ πού βαρὺς κυλιέται στὸ θάλαμο τοῦ νοσο-
κομείου καὶ σπᾶ ἀνώφελα τὸ κῆμ' αὐτὸ τῆς ψυχῆς
μου στοὺς κρύους καὶ βρώμικους τοίχους του, στοὺς
βράχους αὐτοὺς πού ἴσως νᾶναι καλύτεροι ἀπὸ με-
ρικές καρδιές ἀνθρώπινες ! . . .

Ἄχ ! Ἄς μποροῦσε νὰ τρυπήσῃ τὴν κρύα πέτρα
νὰ σμιχτῇ μὲ τ' ἀγεράκι ἢ στοναχὴ μου, νὰ τρέξῃ
γλήγορα νὰ χαϊδέψῃ τὴ θάλασσα τῆς πατρίδας μου
κι ἢ θάλασσα μὲ τὸ γλυκὸ αὐτὸ χᾶδι ζαρόνοντας
λίγο νὰ φιλήσῃ μὲ τὸ πτωχὸ κυματάκι τῆς τῆς ἀκρο-
γιαλιάς μας τὸ χῶμα ! . . .

Ὀκτώβρης 1921

ΑΠΟΛΛΩΝ

ΞΕΠΡΟΒΟΔΙΣΜΑ

Φεύγεις καὶ πᾶς μακριὰ καὶ μᾶς ἀφήνεις —

Ὡρα καλὴ κι ἀγέρας στὰ πανιά σου . . .

Κι ὅταν καμμιὰ φορὰ στὴ μοναξιά σου,

Στοῦ δειλινοῦ τὴν ὥρα, ν' ἀλαφρύνῃς

Τὸ νοῦ σου θὰ γυρεύῃς, στίς γαλήνης

Τὰ νάματα βυθίσου καὶ στοχάσου

Πῶς ἄφησες σὲ μᾶς ἀπ' τὴν καρδιά σου

Κάποιο μικρὸ κομμάτι . . . Τῆς εἰρήνης

Τοῦ χαρωποῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ σὲ ζώσουν,

Οἱ ἀναμνήσεις θάβρουν κάποιο δαῖλι,

Θάβρουν νὰ σοῦ γλυκάνουνε τὰ χεῖλη —

Καὶ μᾶς πάλι τὰ μάτια θὰ βουρκώσουν,

Ὅταν ὁ νοῦς σὲ σένα θὰ πετάξῃ

Κι ἀθέλητα τὸ δάκρυ μας θὰ στάξῃ. . .

ΜΑΚΒΕΘ

Ο ΣΤΙΧΟΣ

Μιὰ πεταλούδα ἐπέρασε γοργὴ κ' ἔφυγε πάλι
μὲ τὴ δροσιὰ σαλεύοντας τὸ ἐρωτικὸ κορμί,
τοῦ ρόδου ἀκόμα τὸ ὄμορφο τραγοῦδι τῆς ἐλάλει
καὶ στὴ νυχτιά τὸ ἀπόκρυφο στοιχεῖο ἀντιλαλεῖ.

* *

Μιὰ πεταλούδα ἐπέρασε γοργὴ σιμὰ στὸ κρῖνο
κ' εἶπε του λόγια ἐρωτικὰ μὲ νέο ἕνα σκοπὸ :
Γοργοπατοῦσα ἐλίγυσα τὸ πάθος μου καὶ σβήνω
καθῶς αὐγὴς γεννήθηκα μὲ πόθο μακρινό . . .

Π. Ι. ΚΑΠΑΣΑΚΑΛΗΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

«Στὰ χέρια μου ὅποιος καὶ νάρθῃ,
τί κρῖμα νὰ πεθαίνει . . .»
παραπονιόταν μιὰ Ἀδελφή,
κ' ἕνας γιατρός τῆς κραίνει :

* *

«Μὲ γιατρικά μὴν προσπαθεῖς
τὸν ἄρρωστο νὰ γιάνεις»
τοῦ κάκου ! δίχως νὰ ποθεῖς
στὸν τάφο τότε βάνεις.

* *

«Τῆς πύρινῆς σου τῆς ματιᾶς
ἢ λαύρα, αὐτὴ τὰ φταίει,
(ἔμὲ τὸ δόλιο δὲ ρωτᾷς ;)
πού ὅ,τι βρῇ μπρός της καίει !»

ΜΑΓΟΣ

ΛΑΘΙΑ

Στὶς «Μπαλλάντες» τοῦ Ραφτόπουλου πού τυπω-
θήκανε στὶς σελίδες 17—19 γίνανε δυὸ τρία λάθια
σημαντικὰ πού πρέπει νὰ διορθωθοῦν : «Ἐτσι, στὴ
β' μπαλλάντα «Τᾶγώρια πού περνοῦσαν» πρέπει νὰ
διορθωθεῖ : «Τᾶγώρια πού κερνοῦσαν». Στὴν γ'
μπαλλάντα ὁ ἀτονιάρης πόνος νὰ γίνῃ πόνος ἀπο-
νιάρης καὶ τὸ «λιώνανε μελαχρινήζαν (!!!) οἱ κο-
ρασιὲς νὰ γίνῃ «λιώνανε μελαχρινή μου, οἱ κορα-
σιές». Ἀκόμη ὁ Ραφτόπουλος μᾶς παρακαλεῖ νὰ δη-
λώσουμε πὼς τὸνομα Ἰσσα εἶναι τελείως φανταστικό.